

WHO IS ST. NICHOLAS?

The true story of Santa Claus begins with Nicholas, who was born during the third century in the village of Patara. At the time the area was Greek and is now on the southern coast of Turkey. His wealthy parents, who raised him to be a devout Christian, died in an epidemic while Nicholas was still young. Obeying Jesus' words to "sell what you own and give the money to the poor," Nicholas used his whole inheritance to assist the needy, the sick, and the suffering. He dedicated his life to serving God and was made Bishop of Myra while still a young man. Bishop Nicholas became known throughout the land for his generosity to those in need, his love for children, and his concern for sailors and ships. Under the Roman Emperor Diocletian, who ruthlessly persecuted Christians, Bishop Nicholas suffered for his faith, was exiled and imprisoned. The prisons were so full of bishops, priests, and deacons, there was no room for the real criminals—murderers, thieves and robbers. After his release, Nicholas attended the Council of Nicaea in AD 325. He died December 6, AD 343 in Myra and was buried in his cathedral church, where a unique relic, called manna, formed in his grave. This liquid substance, said to have healing powers, fostered the growth of devotion to Nicholas. The anniversary of his death became a day of celebration, St. Nicholas Day, December 6th (December 19 on the Julian Calendar). Through the centuries many stories and legends have been told of St. Nicholas' life and deeds. These accounts help us understand his extraordinary character and why he is so beloved and revered as protector and helper of those in need. One story tells of a poor man with three daughters. In those days a young woman's father had to offer prospective husbands something of value—a dowry. The larger the dowry, the better the chance that a young woman would find a good husband. Without a dowry, a woman was unlikely to marry. This poor man's daughters, without dowries, were therefore destined to be sold into slavery. Mysteriously, on three different occasions, a bag of gold appeared in their home—providing the needed dowries. The bags of gold, tossed through an open window, are said to have landed in stockings or shoes left before the fire to dry. This led to the custom of children hanging stockings or putting out shoes, eagerly awaiting gifts from Saint Nicholas. Sometimes the story is told with gold balls instead of bags of gold. That is why three gold balls, sometimes represented as oranges, are one of the symbols for St. Nicholas. And so St. Nicholas is a gift-giver. Through the centuries St. Nicholas has continued to be venerated by Catholics and Orthodox and honored by Protestants. By his example of generosity to those in need, especially children, St. Nicholas continues to be a model for the compassionate life.

Pastor's Corner

- ***In our Archdiocese/ parish the Immaculate Conception was again changed, from Thursday to Friday this year. Is this because it would be easier for people to get to the Holy Day of Obligation?***

No. First, the feast of the "Conception of St. Ann, when she conceived Mary, the Mother of God" is not a so-called "Holy Day of Obligation." It technically never has been—except that the Roman Catholic Church in the United States designated the feast they know as the "Immaculate Conception" as the paternal feast of the country. In most other places—except for Ireland and the Philippines—even the Latin Church does not consider it a "holy day." A feast called the Conception of Mary arose in the Eastern Church in the seventh century (prior to the Great Schism of 1054). It spread to the West in the eighth century. In the eleventh century it received the name Immaculate Conception in the West. In the eighteenth century it became a feast of the Roman Catholic Church—the only Marian feast that came to the Western Church not by way of Rome, but from the Byzantine area of Naples; thence to Normandy during their period of dominance over southern Italy. From there it spread into England, France, Germany, and eventually, Rome.

Prior to Pope Pius IX's definition of the Immaculate Conception as Church dogma, missals referred to it as the Feast of the Conception of the Blessed Virgin Mary. The festal texts of this period focused more upon the action of her conception rather than a theological question of her preservation from original sin. A missal published in England in 1806 indicates the same set of prayers for the feast of the Nativity of the Blessed Virgin Mary was used for this feast as well.

In 1854, Pius IX gave the statement *Ineffabilis Deus*: "The most Blessed Virgin Mary, in the first instant of her conception, by a singular grace and privilege granted by almighty God, in view of the merits of Jesus Christ, the savior of the human race, was preserved free from all stain of original sin."

Eastern liturgical texts do not express the later-defined Roman Catholic dogma of the Immaculate Conception. They do note December 9 as the Feast of the Conception by St. Anne of the Most Holy Theotokos. They stress that Mary was, from her conception, filled with every grace of the Holy Spirit, in view of her calling as the Mother of God; they do not explicitly say she was conceived without original sin as the understanding of this doctrine differs from the Roman Catholic articulation. All prayers affirm that Mary is "all-holy" and in eloquently poetic terms call her "completely sinless".

The Eastern feast is not exactly nine months before the feast of the Nativity of the Theotokos (September 8) as it is in the West, but a day later. This feast is not ranked among the Great Feasts of the church year, but is a lesser-ranking feast (*Polyeleos*).

Historically it appears that belief in Mary's immunity from sin in her conception was prevalent among the Fathers, especially those of the Greek Church. The rhetorical character, however, of many of the passages prevents laying too much stress on them, and interpreting them in a strictly literal sense. The Greek Fathers never formally or explicitly discussed the question of the Immaculate Conception, about which an implicit reference may be found in the angel's greeting to Mary. The angel Gabriel said, "Hail, full of grace, the Lord is with you" (Luke 1:28). The phrase "full of grace" is a translation of the Greek word *kecharitomene*. It therefore expresses a characteristic quality of Mary.

In answer to why the date (and name) differ, refer to a letter from the Ukrainian Catholic hierarchy of the United States, dated November 30, 2006:

To the Clergy, Sisters, and the Faithful of the Metropolitan Province of Philadelphia for Ukrainians:

In accordance with the decree (1.4) of the Synod of Bishops of the Ukrainian Catholic Church during the Synod of 1997 (September 14th-20th), the holy days of obligation were promulgated and the Feast of the Immaculate Conception was not included as a day of obligation.

As the feast of the Conception of St. Ann is celebrated on December 9th in all of the Eastern Churches (Gregorian Calendar) and specifically in the Ukrainian Church, we, the undersigned, promulgate that the Feast of the Conception of St. Ann is to be celebrated on December 9th in the United States of America. This will enable our Church *sui iuris* to be of one accord in its celebration of the Liturgical life of our Church.

This is to take effect immediately. Given on the Feast of St. Andrew, 2006. +Stefan Soroka +Robert M. Moskal +Richard S. Seminack +Paul Chomnycky, O.S.B.M

Massive Chernobyl shelter safely put over exploded reactor.

CHERNOBYL, Ukraine — Workers completed a massive shelter over the Chernobyl nuclear plant's exploded reactor on Tuesday, one of the most ambitious engineering projects in the world that one expert said had closed "a nuclear wound." The half cylinder-shaped shelter was locked in place over the plant's reactor No. 4 after being moved in on hydraulic jacks for two weeks. It marks a significant step toward containing the consequences of the world's worst nuclear accident, which occurred 30 years ago in what is now Ukraine.

Ukrainian President Petro Poroshenko described the new shelter as "the biggest moving construction that humanity has ever created." Workers will now begin dismantling unstable parts of the original cover, the so-called sarcophagus, which was built over the reactor shortly after the disaster to contain radiation.

The April 26, 1986, explosion at the reactor sent a cloud of radioactive fallout over much of Europe and forced the evacuation of about 115,000 people from the plant's vicinity. A 30-kilometer (19-mile) area around the plant has remained largely off-limits and the town of Pripjat, where the plant's workers once lived, was turned into a ghostly ruin of deteriorating apartment buildings.

The new shelter is 275 meters (843 feet) wide and 108 meters (354 feet) tall and cost about 1.5 billion euros, according to the European Bank for Reconstruction and Development. More than 40 governments have contributed to funding its construction, which involved 10,000 workers.

Hans Blix, chairman of the Chernobyl Shelter Fund, said "thirty years after the accident, pains and costs are still there but the healing process has come a long way." "Moving together two halves of the huge arch and sliding the gigantic shelter in the position over the historic reactor is like closing a wound, a nuclear wound that belongs to all of us," he said.

П'ять речей, про які найбільше шкодують люди перед смертю

Одна жінка багато років працювала у лікарні -хоспісі. Її обов'язок був полегшити стан помираючих пацієнтів. Отож, вона проводила з ними останні дні та години їхнього життя. Зі своїх спостережень вона склала своєрідний рейтинг основних речей, про які шкодують люди, що підійшли до самого краю життя. Отже, 5 найпоширеніших речей, про які шкодують люди перед обличчям смерті:

1. Я шкодую, що у мене не було сміливості, щоб жити життям, правильним саме для мене, а не життям, якого очікували від мене інші.

Саме про це помираючі найбільше шкодують. Коли люди усвідомлюють, що їхнє життя майже закінчене, вони можуть озирнутися назад і легко побачити, які їх мрії залишилися не реалізованими. Більшість людей навряд чи намагалися виконати навіть половину своїх мрій і повинні були померти, знаючи, що це трапилося лише внаслідок вибору, який вони зробили чи не зробили. Дуже важливо спробувати реалізувати принаймні деякі з ваших основних бажань на своєму життєвому шляху. Коли ви втрачаєте своє здоров'я стає вже занадто пізно щось робити. Здоров'я приносить ту свободу, яку далеко не всі розуміють, поки не втрачають його.

2. Мені шкода, що я так багато працював.

Це почуття було у кожного пацієнта чоловічої статі, про якого я піклувалася. Вони сумували за своєю молодістю і за своїми стосунками. Деякі жінки також висловлювали жаль з цього приводу. Але оскільки більшість їх було старшого покоління, вони, в основному, не займалися зароблянням коштів для сім'ї. Всі чоловіки, з якими я працювала, глибоко шкодували про те, що витратили велику частину свого життя на одноманітну працю для здобування засобів для існування. Спрощуючи свій спосіб життя, можна скоротити вимоги щодо доходів, які ви думаєте вам потрібні. Створюючи більше простору у вашому житті, ви стаєте щасливішими і відкритішими для нових можливостей.

3. Мені шкода, що у мене не було сміливості висловити свої почуття.

Багато людей придушували свої почуття, щоб зберегти певні взаємовідносини з іншими. У результаті вони погоджувалися на посереднє існування і ніколи не ставали такими, якими б вони хотіли себе бачити. Виникнення багатьох хвороб було пов'язане із почуттям гіркоти і обурення. Ми не можемо управляти реакціями інших. Хоча спочатку люди можуть реагувати на зміни, які ви вносите у відносини, небажаним для вас чином, проте у кінцевому рахунку це піднімає відносини на новий, здоровіший рівень. Найкраще тим чи іншим способом усувати нездорові відносини з вашого життя.

4. Мені шкода, що я не підтримував стосунки зі своїми друзями.

Часто ці люди дійсно навіть не усвідомлювали всієї користі підтримки контактів зі своїми старими друзями, поки до їх смерті не залишалось кілька тижнів, і вже не завжди була можливість їх розшукати. Багато хто опинився настільки зануреним у своє власне життя, що дозволили їх дружбі багато років проходити повз них. Було багато щирого жалю про те, що їхній дружбі не було приділено стільки часу і зусиль, яких ця дружба заслуговувала. Всі сумують за своїм друзям, коли помирають.

Будь-якій людині, котра провадить активний спосіб життя, притаманне применшення значення дружніх відносин. Але коли ви стоїте на порозі смерті, матеріальні сторони життя втрачають своє значення. Звичайно, люди хочуть, щоб їхні фінансові справи були в якомога більшому порядку. Але гроші і не статус зберігають в кінцевому рахунку своє значення. Вони хочуть принести якусь користь тим, кого люблять. Але зазвичай вони вже занадто хворі і втомлені, щоб якось справитися з цим завданням.

5. Мені шкода, що я не дозволив собі бути щасливішим.

Цей вид жалю був напрочуд загальним. Багато людей до кінця не розуміли, що їхнє щастя - це справа вибору. Вони були підпорядковані звичкам і сформованим уявленням. Вони перебували у полоні «комфорту» звичного способу життя. Через страх перед змінами вони прикидалися перед іншими і перед самими собою в тому, що були задоволені своїм життям.

Життя - це вибір. Це ваше життя.

Вибирайте свідомо, вибирайте мудро, вибирайте чесно. Виберіть життя і щастя з Богом.

Запитайте Священника ?

- **Майже кожную неділю ходжу на Службу Божу і кожен раз доводиться помічати, що коли священник виходить з кадилом одні хрестяться, а інші ні. Як робити в цьому випадку правильно?**

Зважаючи на ваше запитання, насамперед хочу згадати слова св. Василя Великого, який писав: "В церкві все благовидно і по чину мусить бути". Так само, коли ми говоримо про кадиння в храмі, маємо розуміти, що все, що відбувається під час Богослужень, має свою символіку і певні приписи щодо виконання.

Кадіння священних предметів та ікон означає наше шанування Бога та святих, а також ревні прохання до них про заступництво. Якщо служитель кадить людей, то це означає любов і благословення Боже до нас. У цьому випадку на кадиння прийнято схилити голову і хреститись при цьому не потрібно! Маємо розуміти, що кадиння приготує нас до молитви, налаштує на правильний молитовний настрій. Так само, як дим кадила підноситься вгору, так і наші молитви підносяться до самого Бога.

Тож нехай і символ запаленого кадила з пахучим ладаном, завжди нагадує нам про потребу власного духовного росту, роблячи наше духовне життя більш повним та свідомим.

- **Отче яка різниця між Царством Небесним, про успадкування якого говорив Христос, і Раєм, який успадкував розбійник?**

Гарне питання. Дякую за нього. Царство Боже (або Небесне) знаходиться у нас самих. Воно спадкується ще під час нашого земного перебування у житті. Воно супроводжує і у Вічність. Тому Царство Боже - це стан душі. Це царювання Бога, Його правди й святості у серці і житті людини. А Рай - це місцеперебування у Вічності душі, а потім тіла. Рай ще називається Новим Єрусалимом, або Горнум Єрусалимом. Деякі святі відрізняють Рай від Нового Єрусалима, підкреслюючи, що є ще Лоно Авраама, Лоно Ісаака, Лоно Якова. Вони, начебто оточують Горнуй Єрусалим і в них розміщуються люди Старого Заповіту та ті, що не змогли у житті стати праведниками, але у останні хвилини розкаялися у гріхах. Як там не є, але це все є місцем, де люди отримують вічне втішення.

- **Скажіть, будь ласка, як правильно тримати руки під час читання Євангелія, та як часто можна сповідатися і причащатися.**

Перед читанням Євангелія диякон (священник) промовляє: *Премудрість, прості, вислухаймо святого Євангелія.* Церковно-слов'янське слово "прости" означає бути від усього вивільненим. Бути "прОстим" означає бути позбавленим усього, що стримує, очищеним. "Просто" означає також і позу стояння - просту, зі спущеними додолу руками, випрямленим, але не напруженим.

- **Отче що символізують довгі запалені свічки, з якими під час Літургії виходить священник і благословляє мирян (на одному підсвічнику 2 свічки, а на іншому - 3; свічки до верху ніби перетинаються, з'днуються)?**

Такими свічками не благословляє священник. Це може робити лише архієрей. Називаються вони дикирій (двосвічник) і трикірій (трисвічник). Трикірій—це символічне явлення віри у Пресвяту Трійцю. Дикирій - символізує дві природи Спасителя, людську і Божу. Іноді архієрей благословляє лише дикірієм чи тільки трикірієм, а в інших випадках благословляє народ одразу і дикірієм, і трикірієм.

- **Отче чи потрібно хлопчику в рік, щоб хрещені батьки стригли волосся з чотирьох сторін (навхрест), і зберігати його? Мій чоловік каже, що так вимагає Церква і це християнська традиція. Але я такого не чула.**

Про таке я чув, але це був князівський звичай. Хлопчика стригли на коняці, вперше в 5 років, обрізаючи кінчики волосся по горщику. Це була перша чоловіча зачіска. Робив її дядько-вихователь. До Християнства це немає ніякого відношення

- **Отче, перебуваючи в Україні цього року у церкві на Літургії почула зауваження від одної бабці, що коли хрестися, то на плечі не можна мати сумку. Чи так це?**

В мене навіть фантазії на таке б не вистарчило! От вигадливі наші бабці!

- **Що означає слово "Саваот" у Літургії?**

Це єврейське слово, що значить «Господь ангельських сил».